

[Hauch.]

Forbindelse med Spørgsmaalet om Støtte til det Erhverv, der er haardest ramt af alle Erhverv her i Landet.

Den højtærede Minister gjorde sig megen Umage — og jeg forstod i og for sig godt, hvad det skal tjene til — for at bevise, at vi intet vilde fra Oppositionens Side i Landstinget, og navnlig ikke det Parti, jeg har den Ære at tilhøre. Det er jo ikke rigtigt. Vi vil ogsaa paa det her omhandlede Omraade medvirke til at foretage Ændringer, Ændringer, som ikke alene betyder en mere rimelig, en mere retfærdig Fordeling af Skattebyrderne — og dertil sigter først og fremmest det Forslag, vi stillede forleden Aar —, men ogsaa Mulighed for at skaffe øgede Indtægter af de Formuer, der giver et stort Udbytte. Hvad er det egentlig, den højtærede Finansminister vil forlange mere af os? Jeg kan godt forstaa — saadan som det hele trækker op i Øjeblikket —, at man kunde have Interesse af at fastslaa, at Venstre i Landstinget overhovedet ikke vil være med til at søge Veje, der bringer Mulighed for at fremskaffe Midler til Dækning af Underskuddet paa Finansloven, men Finansministeren ved jo godt selv, at det ikke er rigtigt. Derfor skal det ogsaa siges herfra: det er ikke rigtigt. Vi er villige til at medvirke, og vi kan ogsaa være med til at medvirke i Tilknytning til det Lovforslag, den højtærede Finansminister her har forelagt, og derfor har jeg tilsagt min Medvirken, naar vi i et Udvalg faar Lejlighed til at beskæftige os med Problemet.

Til sidst skal jeg sige, at jeg hæfter mig med Glæde ved Finansministerens Slutningsbemærkning om, at han for sit Vedkommende vil lægge al sin Sagkundskab, alt sit Initiativ ind i dette Udvalgsarbejde, og saa vil jeg udtale Haabet om, at det ogsaa maa lykkes at faa noget ud af det, ogsaa til Fremskaffelse af det Beløb, som Finansministeren er nødt til at have for at dække Underskuddet paa Finansloven.

Johs. Hansen: Jeg har egentlig kun en enkelt Bemærkning at gøre. Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch) udtalte, at man gerne vilde medvirke til en Skattelovgivning, men maatte kræve, at det blev en Lovgivning af den Art, at der indenfor den samlede Rigsdag kunde samles et Flertal for den, at Grundlaget for en saadan Lovgivning, der kunde skabe Balance, altsaa skulde være, at man baade i Folketing og i Landsting kunde samle et Flertal derfor. Da det ærede Medlem sagde

dette, mindedes jeg — og det ønsker jeg at nævne her, fordi jeg finder, det er et typisk Eksempel paa, hvor vanskeligt det er, hvad det koster at samle et Flertal i begge Rigsdagens Ting — den Behandling, som et Forslag af den højtærede Socialminister i sin Tid var Genstand for. Ministeren foreslog for nogle Aar siden, at der skulde ydes Brændselshjælp til Aldersrentenydere, Invaliderrentenydere og andre, og hans samlede Forslag gik ud paa en Hjælp paa ca. 8,7 Mill. Kr. Der var Flertal for Forslaget i Folketinget, det blev vedtaget dér og gik over til dette høje Ting, hvor det kom i Udvalg og var i Udvalget i lange, lange Tider, uden at der var den fjerneste Udsigt til, at det kunde gennemføres. Endelig langt om længe lykkedes det at gennemføre Forslaget paa den Maade, at det blev skaaret ned fra 8,7 til 1,1 Mill. Kr. Hvis man tager dette som et typisk Eksempel paa, hvorledes Regeringens Forslag skal behandles, hvorledes de Forslag skal behandles, for hvilke der er Flertal i det andet høje Ting — og det maa betyde Flertal i den danske Befolkning —, hvis man tager dette som Eksempel paa, hvorledes disse Forslag kan tænkes at blive behandlet, saa vil det sige; at man skal regne med at gaa ind paa en Akkord, hvor Mindretallet i den Grad faar sin Villie, at man nedskriver Flertalskravene til ca. 12 pCt., til ca. $\frac{1}{8}$. Det ærede Medlem talte her om en Forhandlingsret, men det Udtryk, han anvendte i Gaar, en Nej-Ret, passer egentlig langt bedre. Vi er i mangfoldige Situationer og vil ogsaa, hvad de to foreliggende Forslag angaar, i Virkeligheden være ude for dette, at Oppositionen, som har Flertal her i Tinget, besidder en Nej-Ret af en saadan Styrke, at der ikke levnes Regeringspartierne og Regeringen Mulighed for en Forhandling paa nogenlunde lige Fod i det Udvalg, som jeg venter vil blive nedsat.

Stein: Jeg skal ikke forlænge Debatten med mange Bemærkninger — det er der jo ikke nogen særlig Anledning til —, men jeg vil blot sige til den højtærede Minister, naar han mente, at han her stod overfor en Afvisning, at det kunde han jo ikke være uforberedt paa. Det kan ikke være et frugtbart Forsøg paa en Løsning at fremsætte et Forslag, som man paa Forhaand ved ikke kan samle Tingenes Medlemmer, og den højtærede Minister har paa Forhaand vidst, at disse Lovforslag ikke kunde samle et Flertal i dette høje Ting.

For øvrigt vil jeg betone, hvad jeg allerede har sagt een Gang, at mit Parti er villigt